

LIBRIS

We know
books

Editor: Luminița Popescu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editura Prestige

Copyright © 2025 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOLSTOJ, ALEKSEJ KONSTANTINOVIČ

Buratino: Cheița de aur/Aleksei Tolstoi. - București:
Prestige, 2024

ISBN 978-630-332-110-3

821.161.1

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Aleksei Tolstoi

**Buratino
Cheița
de aur**

PRESTIGE
București - 2025

Pocni din bici. Dar nimeni nu răspunse. Cămăruța era pustie. Numai pe cuie atârnavu res-turi de sforicele.

Toate păpușile: arlechinii, fetițele cu măști negre, vrăjitorii cu tichii înstelate în colțuri, cu un nas cât castravetele, arapii, cățelușii – toate, toate păpușile fugiseră de la Carabas-Barabas.

Cu un urlat sălbatic, senior Carabas-Barabas se năpusti în stradă. Aici văzu cum ultimii lui actori goneau zoriți peste băltoace spre teatrul cel nou, unde muzica se auzea vesel, unde răsunau hohote voioase de râs și unde se auzeau ropote de aplauze.

Carabas-Barabas izbuti să prindă doar un cățeluș din flaneluță, cu nasturi în loc de ochi. Dar Artemon răsări ca din pământ și se aruncă asupra lui, îl dădu peste cap și îi smulse cățelușul din mână, ducându-l cu el în baracă, unde, după culise, li se pregătise actorilor flămânzi o ciorbă fierbinte de miel cu usturoi.

Și așa rămase Carabas-Barabas în băltoacă, sub ploaie.

CUPRINS

Un butuc care scâncește cu glas omenesc nimerește în mâinile dulgherului Giuseppe	5
Giuseppe dăruiește butucul vorbitor prietenului său, Carlo.....	8
Carlo cioplește o păpușă de lemn și îi dă numele de Buratino.....	12
Greierul Vorbitor îi dă lui Buratino un sfat înțelept.....	18
Buratino, mai-mai să se piardă din pricina nechibzuinței sale. Tata Carlo îi face îmbrăcăminte din hârtie colorată și îi cumpără un abecedar.....	21
Buratino vinde abecedarul și cumpără un bilet pentru teatrul de păpuși.....	29
În timpul reprezentației, păpușile îl recunosc pe Buratino.....	34
În loc să-l ardă pe Buratino, senior Carabas-Barabas îi dă cinci galbeni și-l lasă să plece acasă.....	42
În drum spre casă, Buratino întâlnește doi cerșetori: pe motanul Bazilio și vulpea Alisa.....	48
În ospătăria „La trei peștișori”	53
Buratino este atacat de tâlhari.....	60
Tâlharii îl spânzură pe Buratino de un copac.....	67
Fetița cu părul albastru îl întoarce pe Buratino la viață.....	72
Fetița cu părul albastru vrea să-i dea lui Buratino o creștere aleasă	78
Buratino ajunge în Țara Proștilor	86

Polițiștii îl prind pe Buratino și nu-l lasă să rostească nicio vorbă în apărarea sa.....	93
Buratino face cunoștință cu locuitorii iazului, află că cei patru galbeni i-au fost furati și primește o cheiță de aur de la broasca țestoasă Tortilla	97
Buratino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș de suferință.....	103
Pierrot povestește cum a ajuns în Țara Proștilor călare pe iepure.....	107
Buratino și Pierrot sosesc la Malvina, fetița cu părul albastru, dar sunt nevoiți să fugă îndată cu dânsa și cu câinele Artemon	118
O luptă crâncenă la marginea pădurii	124
În peșteră.....	134
Buratino se hotărăște să afle cu orice preț de la Carabas-Barabas taina cheiței de aur	144
Buratino află taina cheiței de aur.....	150
Pentru prima dată în viața lui, Buratino e cuprins de deznădejde, dar toate se sfârșesc cu bine	156
Buratino se întoarce, în sfârșit, acasă, împreună cu tata Carlo, Malvina, Pierrot și Artemon	165
Carabas-Barabas pătrunde în odăița de sub scară.....	173
Ce găsesc ei în dosul ușiței tainice	177
Noul teatru de păpuși dă prima reprezentație	186

1. Basme — Petre Ispirescu
2. Poezii — George Coșbuc
3. Povești și povestiri — Ion Creangă
4. Momente și schițe — I. L. Caragiale
5. Nuvele — Ioan Slavici
6. Basme și nuvele — Mihai Eminescu
7. Nuvele și basme — Barbu Ștefănescu Delavrancea
8. Alexandru Lăpușneanul — Costache Negruzzi
9. Poezii — Vasile Alecsandri
10. Poezii — Octavian Goga
11. Pagini alese — George Topîrceanu
12. Nuvele și schițe — Emil Gârleanu
13. România pitorească — Alexandru Vlahuță
14. Poezii — Mihai Eminescu
15. Legende istorice — Dimitrie Bolintineanu
16. Amintiri din copilărie — Ion Creangă
17. Mara — Ioan Slavici
18. Moara cu noroc — Ioan Slavici
19. Ion — Liviu Rebreanu
20. Pe drumuri de munte — Calistrat Hogaș
21. Pădurea spânzuraților — Liviu Rebreanu
22. Morcoveața — Aleksei Tolstoi
23. Buratino - Cheița de aur — Aleksei Tolstoi
24. Colț Alb — Jack London

Un butuc care scâncește cu glas omenesc nimerește în mâinile dulgherului Giuseppe

De mult, tare de mult, trăia într-un orășel de pe malul Mării Mediterane un dulgher tare bătrân, Giuseppe, poreclit Nas-Vânat. Într-o bună zi, îi pică bătrânului în mână un butuc, întru nimic deosebit de buștenii care se aruncă iarna în foc, ca să dea căldură.

„Tot e bine, își zise Giuseppe. Am să-ncerc să scot ceva din lemnul ăsta. O fi el bun măcar pentru un picior de masă” ...

Și meșterul dulgher își agăță pe nas ochelarii legați cu un capăt de sfoară, la fel de bătrâni ca și el, învârti butucul în mâini și-n cele din urmă începu să-l cioplească de zor cu bărdița. Cum cioplea el așa, deodată un glas pițigăiat din cale-afară prinse a scânci:

— Au, au... mai încet, te rog!

Giuseppe coborî ochelarii pe vârful nasului și își roti privirea prin atelier — nimeni...

Se uită sub tejghea – nimeni...

Se uită în coșul cu talaș – nimeni...

Scoase capul pe ușa afară – nici pe stradă nu era nimeni...

„Oare mi s-o fi părut?, se întrebă Giuseppe. Cine putea să scâncească?”

Apucă iar bărdița, dar, cum lovi butucul, Giuseppe auzi din nou:

– Au! Ți-am spus doar că mă doare, se văicări glăsciorul subțirel.

De data aceasta, meșterul chiar se sperie de-a binelea; până și ochelarii i se aburiră de spaimă...

Se uită prin toate ungherele încăperii, se vârî până și-n vatră și, răsucindu-și gâtul, privi multă vreme sus pe horn.

– Nu-i nimeni...

„Am băut poate ceva ce nu-mi priește și de-aia îmi țiuie acum urechile”, se gândi iarăși Giuseppe.

Dar nu! În ziua aceea doar nu băuse nimic...

După ce se liniști puțin, Giuseppe luă rindeaua; îi potrivi cu ciocanul partea dinapoi, pentru ca tăișul cuțitului să iasă în afară doar atât cât trebuie – nici prea mult, nici prea puțin –, puse butucul pe tejghea și, de cum trase o dată cu rindeaua, auzi:

– Au, au, au, au! Ia ascultă! De ce mă ciupești? Se tânguia cu deznădejde glăsciorul subțirel.

Giuseppe scăpă rindeaua din mână, se trase înapoi, tot mai înapoi, și se așeză de-a dreptul pe dușumea; își dăduse seama că glasul subțirel venea dinăuntrul butucului.

Giuseppe dăruiește butucul vorbitor prietenului său, Carlo

Țată că tocmai atunci veni la Giuseppe un vechi prieten al său, Carlo flașnetarul. Odinioară, Carlo colinda orașele, purtând o pălărie cu borurile largi, și-și agonisea pâinea cântând din gură și din minunata lui flașnetă. Dar acum Carlo era bătrân și bolnav, iar flașneta lui – de mult stricată.

– Bună ziua, Giuseppe, spuse el, intrând în dulgherie. De ce stai pe dușumea?

– Ei, am rătăcit și eu un șurubel... Dar dă-l încolo de șurub, răspuse Giuseppe, privind chiorâș la butuc. Dar tu, bătrâne, cum o mai duci?

– Rău, răspuse Carlo. Mă gândesc în fel și chip cum să-mi câștig bucata de pâine... Măcar de m-ai ajuta și tu! Sau cel puțin de m-ai sfătui...

– Nimic mai ușor, făcu vesel Giuseppe. Și-și spuse în sinea lui: „Acuma e vremea să mă desco-torosesc de butucul ăsta afurisit”. Nimic mai ușor!

Colo pe teighea e un butuc strașnic; ia-l tu Carlo, și du-l acasă...

– Eee! Răspuse Carlo abătut. Și pe urmă? Să zicem că duc butucul acasă; dar vezi că-n odăița mea n-am nici măcar o vatră.

– Las'că știi eu ce-ți spun, Carlo... Ia un briceag, cioplește din butucul ăsta o păpușă, învaț-o să rostească tot felul de vorbe hazlii, fă-o să cânte, să joace și poart-o prin curțile oamenilor. Vei agonisi astfel destul pentru o bucată de pâine și un păhărel cu vin.

Deodată, de pe teigheaua pe care se afla butucul, se auzi un glăscior subțirel și vesel:

– Bravo, bine te-ai mai gândit, Nas-Vânăt!

Giuseppe tresări din nou de spaimă, dar Carlo se uită doar curios în jur. De unde să fi venit glasul?

– Îți mulțumesc, Giuseppe, pentru sfat! Ei, fie! Dă-mi butucul!

Giuseppe înșfăcă atunci butucul și îl înmână zorit prietenului său. Dar fie că i-l dădu cu neîn-demânare, fie că butucul sări singur, vorba e că îl pocni pe Carlo drept în cap.

– De-astea mi-s darurile tale?, izbucni Carlo jignit.

– Iartă-mă, prietene, dar nu eu te-am lovit!

– Atunci se vede treaba că m-oi fi pocnit singur în cap?, zise Carlo.

— Asta nu, prietene! Chiar butucul te-a lovit.
 — Minți, tu m-ai lovit...
 — Nu, nu eu...
 — De bețiv, te știam eu că ești bețiv, Nas-Vânăț, spuse Carlo. Dar acum văd că ești și mincinos.

— Așa-a-a, carevasăzică ești pornit pe ceartă?, strigă Giuseppe. Ia vino mai aproape!

— Ba vin-o tu mai aproape, să te apuc de nas!
 Cei doi bătrâni începură să se burzuluiască și să sară unul la altul.

Carlo îl apucă pe Giuseppe de nasul său vânăț, iar Giuseppe îl apucă pe Carlo de smocul de păr alb ce-i creștea pe lângă urechi.

Apoi începură să se înghiontească zdravăn, în timp ce glăsciorul pătrunzător de pe tejghea țipa și îi încuraja:

— Dă-i! Atinge-!!

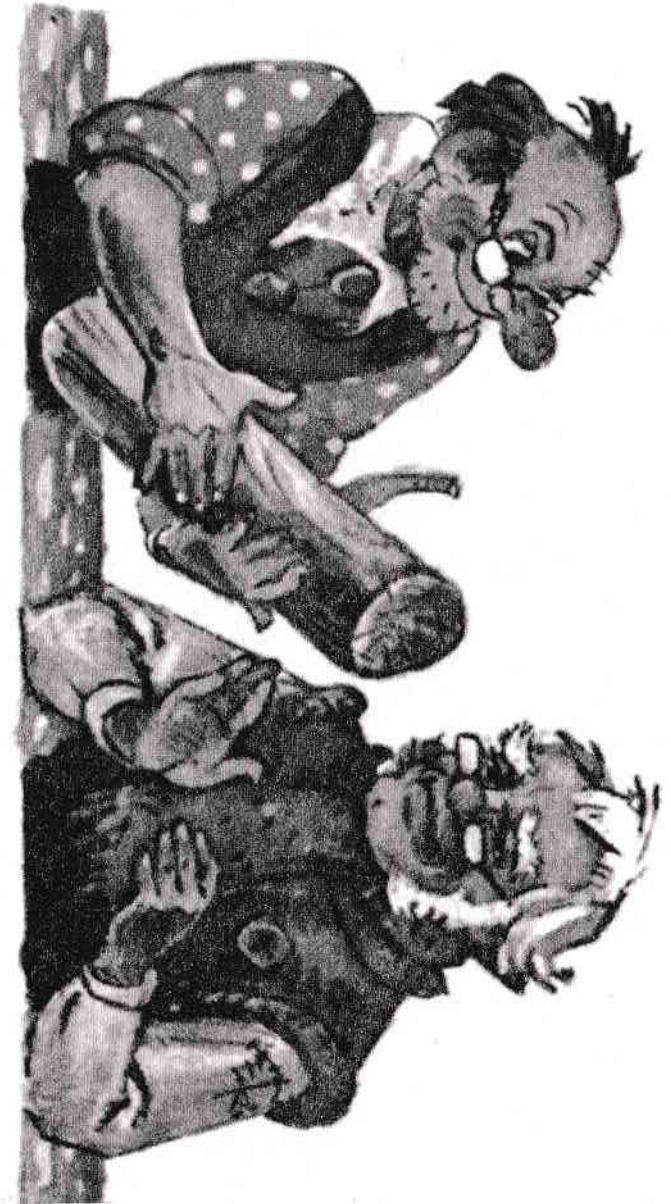
În cele din urmă, bătrânii obosiră și începură să gâfâie. Giuseppe spune:

— Ei, hai să ne-mpăcăm... Ce zici?...

Carlo răspunse:

— Bine, hai să ne-mpăcăm!...

Bătrânii se sărutară. Apoi, Carlo luă butucul sub braț și porni spre casă.

Carlo cioplește o păpușă de lemn și îi dă numele de Buratino

Carlo locuia într-o odăiță pitită sub o scară, în care nu era altceva decât o vatră frumoasă, pe peretele din fața ușii. Dar nici vatra cea frumoasă, nici focul din vatră și nici ceaunul ce fierbea pe foc nu erau adevărate, ci doar zugrăvite pe o pânză veche.

Carlo intră în odăiță, se așeză pe singurul scaun de lemn pe care-l avea lângă masa șchioapă de un picior și, după ce răsuci butucul pe toate părțile, luă un cuțit și începu să cioplească dintr-însul o păpușă. „Oare ce nume să-i dau, se întreba Carlo. Hai să-i zic Buratino. Numele ăsta o să-mi poarte noroc! Am cunoscut eu odinioară o familie și pe toți îi chema Buratino: tatăl – Buratino, mama – Buratino, copiii – tot Buratino... și ce bine trăiau cu toții! Fără nicio grijă!...”

În butucul pe care-l răsucea cu îndemânare, ciopli în primul rând părul, apoi fruntea, apoi ochii...

Iată însă că deodată ochii se deschisera singuri și se pironiră asupra lui.

Carlo nici măcar nu arată că s-ar fi speriat, ci întrebă prietenos:

— Ochișori de lemn, spuneți-mi, de ce vă uitați așa ciudat la mine?

Dar păpușa tăcea – poate pentru că nu avea încă gură. Carlo ciopli obrazii, apoi ciopli nasul – unul, așa, obișnuit...

